

lingsreglerne ellers ikke ville få den fornødne effektivitet. Man foreslog imidlertid den gældende bestemmelse ændret således, at det i bestemmelsen blot fastsættes, at udelblivelse uden lovligt forfald straffes med bøde. Bøde vil herefter kun kunne fastsættes efter de almindelige regler herom, d.v.s. af politimesteren ved bødeforelæg eller af domstolene, og sagerne vil i retten blive behandlet som politisager, jfr. betænkning II, s. 163.

Ægteskabsudvalget tilsluttede sig dette, jfr. betænkning II, s. 97.

3. Efter ægteskabslovforslagets § 47, stk. 4, kan i overensstemmelse hermed den, der uden lovligt forfald undlader at efterkomme en tilsigelse til mægling, straffes med bøde.

4. Medens det efter den gældende lov er meget vanskeligt at få gennemført en separations- eller skilsmisssesag, dersom en af parterne vægrer sig ved at møde, er det efter lovforslagets § 47, stk. 2, 1. pkt., muligt at fremme ægteskabssagen efter to forgæves forsøg på at få en af ægtefællerne til at møde til mægling.

Når mæglingsinstitutionen foreslås opretholdt, sker det ud fra den betragtning, at mægling i hvert fald i nogle tilfælde er af værdi. Som altovervejende hovedregel skal mægling derfor forsøges, og dette bør så vidt muligt ske ved, at begge ægtefællerne giver møde. Den særlige regel i forslaget § 47, stk. 2, 1. pkt., bør derfor ikke medføre, at man principielt ophæver ægtefællernes retlige pligt til at give møde til mægling. Denne pligt består alene i kraft af bødebestemmelsen i § 47, stk. 4, og denne bestemmelse bør derfor efter justitsministeriets opfattelse bibeholdes i lovforslaget.

Kapitel 6. Separations- og skilsmissevilkår og ændring af vilkårene m. v.

Spørgsmål 29:

Ministerens kommentarer til en regel om, at forældremyndigheden over børn over en vis alder, f. eks. 12 år eller 14 år, ikke mod barnets ønske kan tillægges den ene af forældrene.

Svar:

1. De gældende regler om fordelingen af forældremyndigheden ved ophævelse af samlivet, separation eller skilsmisse findes i myndighedslovens § 24. Blandt de momen-

ter, der skal tages i betragtning ved afgørelsen, nævnes i disse regler hensynet til barnets tarv, hvorimod spørgsmålet om, hvorvidt der skal tages hensyn til barnets ønsker, ikke er omtalt.

Ernst Andersen anfører i Familieret, 2. udg., 1967, s. 178, under en gennemgang af de hensyn, der tillægges betydning ved forældremyndighedsafgørelsen, at det også spiller en rolle, om et barn, der er modent og ikke under pres, selv udtaler ønske om at være hos den ene eller den anden af forældrene, jfr. princippet i adoptionslovens § 5, hvorefter adoptionsbevilling, når den, som ønskes adopteret, er over 12 år, ikke bør meddeles uden den pågældendes samtykke, medmindre indhentelsen af samtykket skønnes at være til skade for barnet.

Fra retspraksis kan henvises til højesteretsdommen i U.f.R. 1960, s. 137, hvor to af de børn, hvorom sagen drejede sig, og som var godt 15 og godt 14 år gamle, afgav vidneforklaring om, at de helst ville være hos moderen, der herefter fik tillagt forældremyndigheden over disse børn. Østre landsret har (U.f.R. 1963, s. 252) afsagt en kendelse, hvorefter det fandtes rimeligt, at to børn, henholdsvis 17½ og 15½ år gamle, fik lejlighed til at udtale sig om forældremyndighedsspørgsmålet, hvorfor de skulle afhøres som vidner under ægteskabssagen. Endelig har Østre landsret (U.f.R. 1964, s. 763) udtalt, at afhøring af en 15-årig pige under en ægteskabssag om, hos hvem af parterne hun ønskede at være, ikke kunne tillades, da den fandtes uheldig for barnet og efter det oplyste var uden betydning.

Københavns byret har oplyst, at et barns klart udtalte ønske utvivlsomt vil blive retten bekendt gennem forældrenes forklaring eller ved bevisførelsen i øvrigt. I de statistisk set meget få sager, hvor forældremyndighedsspørgsmålet er meget tvivlsomt, og hvor det anses for nødvendigt at tilvejebringe et fyldigere grundlag for rettens afgørelse, vil man indhente erklæring fra vedkommende børne- og ungdomsværn, såfremt barnet har været under forsyrg, eller udvalget i øvrigt har kendskab til parternes forhold, eller man vil indhente erklæring fra en speciallæge i børnepsykiatri. Dette sidste sker i øjeblikket formentlig i ca. 25 sager årligt for Københavns byrets vedkommende. I meget sjældne tilfælde afhøres efter par-